

Arend Remmers

Království Boží

Biblické citáty jsou vzaty z kralického překladu, případně přeloženy z předlohy (elberfeldský překlad)

Přeloženo z německého: „Das Reich Gottes“

Vydavatel: Ernst-Paulus-Verlag, Haltweg 23, D-6730 Neustadt v roce 1984

ŠÍŘENÍ PÍSMA SVATÉHO

www.sirenipismasvateho.cz

2016

Obsah

1.	KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ VE STARÉM ZÁKONĚ	4
2.	KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ SE PŘIBLÍŽILO	5
3.	EVANGELIUM KRÁLOVSTVÍ A EVANGELIUM MILOSTI	8
4.	ZAVRŽENÍ KRÁLE.....	10
5.	TAJEMSTVÍ KRÁLOVSTVÍ NEBES	11
6.	KLÍČE KRÁLOVSTVÍ NEBES A KŘEST.....	15
7.	KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ A KRÁLOVSTVÍ NEBES.....	17
8.	ROZDÍL MEZI KRÁLOVSTVÍM A CÍRKVÍ.....	19
9.	TISÍCILETÉ KRÁLOVSTVÍ POKOJE.....	23

1. KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ VE STARÉM ZÁKONĚ

Nejpozději od chvíle, kdy umírající patriarcha Jákob ve svém požehnání Judovi vyřkl slova: „*Nebude odejmuto žezlo od Judy, ani hůl vládce od jeho nohou, dokud nepřijde Sílo, a jeho budou národy poslouchat.*“ (1. M. 49,10 – přel.), žilo mezi Jákobovými potomky, dětmi Izraele, očekávání Království pokoje (Sílo = pokoj přinášející, pokoj vytvářející). Mojžíš ve svých posledních slovech naznačil, že Hospodin sám nastoupí vládu nad Svým lidem: „*Není žádného, jako Bůh silný, ó Izraeli, který se vznáší na nebesích ku pomoci tobě, a u velebnosti své na oblacích nejvyšších. Ochrana tvá bud' Bůh věčný a zespod ramena věčnosti, který vyžene nepřátele před tebou, aneb řekne: Vyhlad' je. Aby sám bezpečně bydlil Izrael, rodina Jákobova, a to v zemi obilím a vínem oplývající, jehož nebesa také i rosu vydávati budou. Blahoslavený jsi, Izraeli. Kdo jest podobný tobě, lide vysvobozený skrze Hos-podina, jenž jest pavéza spomožení tvého a meč důstojnosti tvé? Tvoji zajisté nepřátelé poníženi budou, ale ty po všech vyvýšenostech jejich šlapati budeš.*“ (5. Mojžísova 33,26-29)

David, první král Izraele z domu Juda, muž podle Božího srdce, vícekrát mluvil o králi, který bude jednou sedět na svém trůnu v Jeruzalémě. V 72. Žalmu je nám představen tento král se svou vládou pokoje a požehnání, stejně jako v Žalmech čtvrté knihy (Žalmy 90 – 106), kde vidíme uvedení Prvorozeného na okrsek zemský (podle Židům 1,6). Mysleme také na 45. Žalm, v němž synové Chóre popisují osobní slávu a krásu Pomazaného Hospodinova, ale také soud, který bude vykonávat od nástupu Své vlády pokoje.

Mezi proroky je to zvláště Izaiáš (kap. 9; 11; 60-66) a Micheáš (kap. 5), kteří se chápou této nitě. Ale také ve většině ostatních prorockých knih Starého zákona nalézáme poukazy na budoucího Krále, a Daniel nám dokonce udává okamžik Jeho zjevení (kap. 9,25). Jméno „Mesiáš“, které se zde v naší Bibli poprvé vynořuje, je do řečtiny převzatý tvar hebrejského slova maschiach, které znamená „pomazaný“. Řecký překlad tohoto slova je *christos*, což znamená rovněž „pomazaný“. V latině se z toho stalo jméno „Christus“.

Byl to Daniel, jenž podal Boží výklad snu krále Nabuchodonozora. „*Za dnů pak těch králů vzbudí Bůh nebeský království, které na věky nebude zkaženo, a království to na žádného jiného nespadne, ale ono potře a konec učiní*

všechněm těm královstvím, samo pak státi bude na věky. Tak jak jsi viděl, že se s hory utrhl kámen, který nebýval v rukou, a potřel železo, měď, hlínu, stříbro a zlato. Bůh veliký oznámil králi, co býti má potom, a pravý jest sen ten i věrný výklad jeho.“ (Dan. 2,44-45) V 7. kapitole čteme o příchodu Syna člověka a o celosvětovém království, které obdrží. Poněvadž o království Boha nebes je řeč jen ve 2. kapitole, tvoří k tomu 7. kapitola nutné doplnění a ukazuje, že to nebude jen nějaké panování nebes, abychom tak řekli z dálky, nýbrž že tato vláda bude svěřena slavnému člověku (kap. 7,13 a dále). Zde je už také řeč o dvou skupinách lidí ve spojení s královstvím. V 18. verši čteme: „*Ale svatí nejvyšších míst obdrží království a budou vlastnit království až na věky, ano, až na věky věků.*“ (přel.) To jsou nebeští svatí, kteří budou vládnout nad zemí. Potom se v 27. verši mluví o „*lidu svatých nejvyšších míst*“, jemuž bude dáno království a vláda a velikost království pod celým nebem. K první skupině patří všichni věřící, kteří mají účast na prvním vzkříšení a budou s Kristem vládnout nad zemí, zatím co druhá skupina zřejmě zahrnuje všechny ty, kteří během této tisícileté vlády na zemi budou mít podíl na království.

* * *

2. KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ SE PŘIBLÍŽILO

Pro Židy to proto nebylo nic nového, když slyšeli Jana Křtitele volat: „*Pokání činite, neboť přiblížilo se království nebeské.*“ (Mat. 3,2) I Pán Ježíš sám používal na začátku Své veřejné prorocké služby tato slova (Mat. 4,17). Evangelista Marek podává zprávu, že Pán v Galileji kázal evangelium království Božího a říkal, že „*se naplnil čas a přiblížilo se království Boží. Činite pokání a věrte evangeliu.*“ (Marek 1,14.15)

Ano, už jednou stál v Jeruzalémě Hospodinův trůn, když Šalomoun, předobraz Krále pokoje, vládl nad ještě nerozděleným lidem (1. Par. 28,5; 29,23). Ale lid se od Hospodina, svého Boha, stále více vzdaloval, až jej Bůh nechal jít do zajetí. Proroci už předtím stále znova vyzývali lid k pokání. Tato volání více či méně zanikla bez vyslyšení. Bůh však neponechal žádnou pochybnost ohledně toho, že dříve než bude moci být zřízeno Jeho království pokoje,

dojde k plnému obrácení. Nenechal také lid v nejasnosti o tom, že k tomuto obrácení dojde jen skrze tvrdé soudy. Království, které pak vznikne, bude v prvé řadě dáno izraelskému národu, ale jak vidíme v proroctvích proroka Daniele – a také na jiných místech (srovnej s Iz. 49,6), bude nadto zahrnovat celou zem (srovnej s Žalmu 2 a 8). V průběhu času se však u Židů vyvinula čistě lidská, pozemská představa o tomto Božím království. Židé, kteří od návratu ze zajetí byli téměř stále podrobeni, si z velké části od tohoto království slibovali jen zlepšení svých vnějších poměrů. Přehlíželi, že k tomu je také potřebná vnitřní obnova člověka, ačkoli byla v prorockých zvěstech o království dosvědčená stejně jasně, jako obnovení vnějších poměrů (Ezechiel 36 a 37).

Tak se s ohlašováním blízkého království skrze Jana Křtitele, Pána samého a Jeho učedníky (Mat. 10,7) stalo tím zřetelnější také nutné volání k obrácení (= pokání). Židé sice byli „synové království“ (Mat. 8,12), protože tento národ byl příjemcem božských zaslíbení. Ale bez pokání a víry v evangelium království se nemohla ukázat ani vnější obnova. Tuto myšlenku vyjadřuje později ve Skutcích 3,19 i Petr.

Podle Marka 1,14 je toto poselství „evangeliem království“. Boží království k nim přišlo v Osobě Ježíše (Mat. 12,28; Luk. 11,20; 17,21). Vždyť On byl ten zaslíbený Král! Aby však mohli mít podíl na tomto království, bylo nutné, aby činili pokání a věřili evangeliu. Boží království nese Boží charakterové rysy. Proto nebylo možné, aby bylo zřízeno mezi hříšnými lidmi, kteří se sami neodsoudili. Bylo nutné pokání a víra v dobré poselství, které těm věrným zvěstovalo něco, po čem dlouho toužili.

Tak kázal Pán v Galileji pokání (Mat. 4,17.23). Svým učedníkům ukazoval, že je nutné dětské smýšlení, aby mohli vejít do království (Mat. 18,3). Varoval všechny před nebezpečím pouhého vyznání bez síly, neboť to samo nepostačí ke vstupu do království (Mat. 5,20; Luk 13,25-29), a Nikodémovi představil nutnost nového narození (Jan 3,3. 5). Duchovní slepota je jednou z forem přirozeného stavu člověka před Bohem. Proto Boží království nemohl nikdo vidět, natož do něho vejít, pokud nebyl znova narozen, tj. zcela novým způsobem. Při pohledu z židovského stanoviska byl Nikodém bez vady. Ale i on potřeboval k vidění Božího království novou přirozenost, kterou mohl obdržet jen novým narozením. Už ve Starém zákoně mluvil prorok Ezechiel o tom, že jen vnitřní proměnou může izraelský lid opět přijít do požitku svých

výsad – ale nyní za nových podmínek. V kapitole 36,24-27 čteme: „*Nebo poberu vás z národů a shromáždím vás ze všech zemí a uvedu vás do země vaší. A pokropím vás vodou čistou, a čisti budete; ode všech poskvrn vašich i ode všech ukydaných bohů vašich očistím vás. A dávám vám srdce nové, a ducha nového dávám do vnitřnosti vašich, a odejma srdce kamenné z těla vašeho, dávám vám srdce masité. Ducha svého, pravím, dávám do vnitřnosti vašich, a učiním, abyste v ustanoveních mých chodili a soudů mých ostříhalí a činili je.*“ Zde tedy je už řečeno, že Bůh na začátku tisíciletého království pokropí Svůj lid „čistou vodou“, dá jim do jejich nitra „nové srdce“ a „nového ducha“, a nakonec „Svého Ducha“. Tím budou vnitřně tak očištěni, že jim Bůh bude moci požehnat. To Nikodém měl vědět. Pán se ho proto také s údivem ptá: „*Ty jsi mistr v Izraeli, a toho neznáš?*“ (Jan 3,10) Připomněl mu, že toto jsou pozemské věci; pozemské proto, že jsou podmínkou pro to, aby bylo možné Boží království na zemi vidět a vejít do něho. Pán se tedy chopil tohoto Ezechielova proroctví a vysvětlil a prohloubil pravdu, která v něm je obsažena. Nové narození je bezpodmínečný předpoklad pro každou duši, která chce vejít do království. Duch je přitom aktivně jednající a voda (Boží slovo) očišťující prostředek. Ani do království pokoje, které Nikodém přece očekával, neexistují jiné vstupní dveře.

Jak jsme viděli, takové myšlenkové pochody se většině těch, kdo očekávali království, staly cizí. Doufali jen ve vládu Mesiáše, která bude plná moci. I mudrci z východní země tak smýšleli (Mat. 2,2), a totéž lze vyjmout z Janových slov, když zklamán, posal z vězení k Pánu otázku: „*Ty-li jsi ten, který přijíti má, čili jiného čekati máme?*“ (Mat. 11,3) Dokonce i učedníci se dokázali od této představy oprostit jen pomalu, neboť jinak nelze rozumět slovům emauzských učedníků: „*My pak jsme se nadáli, že by on měl vykoupiti Izraele.*“ (Luk. 24,21), nebo otázce učedníků ve Skutcích apoštola 1,6: „*Pane, v tomto-li času napraviš království Izraelské?*“ Z toho však nikterak nesmíme odvozovat, že by učedníkům chyběla víra v Pána Ježíše. Vždyť Natanael přece jakoby zástupně za ten ostatek už na začátku Ježíšovy veřejné činnosti zvolal: „*Mistře, ty jsi Syn Boží, ty jsi ten král Izraelský.*“ (Jan 1,50) Učedníci činili jak pokání (srovnej s Luk. 5,8), tak uznali Jeho za toho Pomazaného, za Krále Izraele. Ale s myšlenkou na trpícího Mesiáše se nemohli a nechtěli během života Pána na zemi vyrovnat. On jim vícekrát se vší jasností poukázal na Své nadcházející utrpení a smrt (např. v Mat. 16,21; 17,22-23; 20,17-19; 26,2). Ale jaká byla reakce? Při prvním poukázání řekl Petr pln rozhořčení:

„*Odstup to od tebe, Pane, nikoli nestane se tobě toho.*“ (Mat. 16,22) U druhého místa čteme jen: „*I zarmoutili se náramně.*“ (Mat. 17,23) A u třetího místa k Němu hned potom přistupuje matka Jana a Jakuba a prosí Ho, aby její synové směli v Jeho království sedět po Jeho pravici a levici! Lukáš v současném místě říká jasně a zřetelně: „*Oni pak tomu nic nerozuměli, a bylo slovo to skryto před nimi, aniž věděli, co se pravilo.*“ (Luk. 18,34)

Kromě těchto velmi jasných slov o Svém utrpení a smrti jim Pán však učinil mnohá jiná sdělení o království, která by bývala u učedníků musela způsobit, aby pozorně naslouchali. Zvlášť zřetelné to je v Evangeliu podle Matouše. Toto Evangelium je totiž spojovacím článkem mezi Starým a Novým zákonem. Pán Ježíš je zde představen jako Mesiáš, Král Izraele. Už v Jeho rodu-pisu je zmíněno, že On je Syn Davidův. Ve 2. kapitole přicházejí z východu mudrci, aby se klaněli novorozenému Králi židů. Jan Křtitel, Králův herold, vystupuje a volá: „*Pokání čiňte, neboť přiblížilo se království nebeské.*“ (Mat. 3,2)

* * *

3. EVANGELIUM KRÁLOVSTVÍ A EVANGELIUM MILOSTI

Než se budeme dále zabývat vývojem Božího království, chtěl bych se krátce vrátit k již uvedenému výrazu „evangelium království“. Přitom bych také chtěl ukázat na rozdíl vůči evangeliu, které je kázáno nyní.

Rozdíl mezi evangeliem království a evangeliem milosti (Sk. 20,24) spočívá v různosti postavení a charakteru, které Kristus zaujímá během doby, kdy je evangelium kázáno. Když byl na zemi, bylo Boží království uprostřed lidu, představeno Jím, tím zaslíbeným Králem království. Když se Ho farizeové ptali: „*Kdy přijde království Boží?*“, odpověděl jim výstižnými slovy: „*Nepřijde království Boží s šetřením / = tak, aby je bylo možno pozorovat - elb. př./. Aniž řeknou: Aj, tuto, anebo aj, tamto. Nebo aj, království Boží jest mezi*

vámi.“ (Luk. 17,20-21) Jan Křtitel jako předchůdce a herold už na toto království ukazoval, ale jen o Pánu samém je řečeno, že kázal evangelium království (Mat. 4,23; 9,35; Marek 1,14 „*evangelium království Božího*“).

Také v Evangeliu podle Lukáše čteme, že Ježíš „zvěstoval království Boží“ (Luk. 4,43; 8,1; 16,16). Řecký výraz zde je trochu jiný a doslovně by mohl být přeložen: Evangelizoval (nebo: zvěstoval) království Boží. Je to všeobecnější výrok, ne tak přesný jako u Matouše a Marka.

Naposledy nalezneme takový výraz ve Skutcích 8,12. Tam doslovně čteme, že Filip evangelizoval o království Božím nebo o tom, co se týkalo království Božího, přičemž je připojeno: „*a o jménu Ježíše Krista*“. Už to není to samé poselství, jako bylo zvěstováno na začátku služby Pána, protože mezi tím byl On ukřižován a vyvýšen.

Nyní se Kristus nalézá v nebi. Jako zavržený vykonal dílo vykoupení, skrze které je nyní zachráněn každý hříšník, který v ně uvěří. To je téma evangelia Boží milosti. Je to evangelium Kristovo (Řím. 15,19; 1. Kor. 9,12; 2. Kor. 9,13; Fil. 1,27 a jiná místa), tj. lidmi zavrženého jako Krále, ale Bohem vyvýšeného Člověka, jenž se stal Hlavou Církve a v němž se naplní všechny Boží rady a zaslíbení.

Po vzetí Nevěsty do nebe však bude ten zavržený Král opět představen. Bůh potom opět naváže Své vztahy k izraelskému lidu, které byly před více než 1900 lety přerušeny. Potom bude evangelium království ještě jednou kázáno, a to nejen v Izraeli, nýbrž na celém okrsku země, všem národům na svědectví (Mat. 24,13-14; srv. s Markem 13,10). Kristus potom nebude sám zvěstovat to evangelium, neboť už je přece v nebi. Ale bude na zemi mít ostatek Svého lidu, z kterého vydou kazatelé tohoto evangelia a všude budou zvěstovat poselství o budoucím Kristově království na zemi.

V této souvislosti ještě několik slov k výrazu „věčné evangelium“ ve Zjevení 14,6. Neboť obsah tohoto poselství je: „*Bojte se Boha, a vzdejte jemu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho; a klanějte se tomu, kterýž učinil nebe i zemi i moře i studnice vod.*“ (Zj. 14,7) Když po vychvácení nevěsty upadne celý svět do modloslužby a klanění se šelmě (Zj. 13), pak dá Bůh ještě jednou volat: „*Bojte se Boha a vzdejte jemu chválu (čest)!*“ Toto je evangelium, které má platnost od začátku stvoření až k jeho konci, ale nyní v době, kdy lidé pod vedením Satana nejen zavrhují Boha, nýbrž dokonce se klanějí tvoru, má zvláštní význam. Věčné evangelium sahá zpět až ke chvíli, kdy Bůh oznámil, že Semeno ženy potře hadovi hlavu. Zůstává platné, až nakonec na

zemí povstane Boží království se svými požehnáními pro celé stvoření. Ve chvíli, kdy ten soud má nastat, obrací se Bůh ještě jednou – naposledy – s touto výzvou za všech dob platného „věčného evangelia“ k lidstvu upadlému do modloslužby, a napomíná ke klanění se Tomu, „*který učinil nebe i zemi i moře i studnice vod*“.

* * *

4. ZAVRŽENÍ KRÁLE

Vrátíme se zase zpět ke zvestování Božího království Pánem Ježíšem v Matoušově evangeliu. Zde nyní dochází k obratu. Jak jsme už viděli, učedníci věří v Pána jako Mesiáše, Krále Izraele, Božího Syna podle 2. Žalmu. Také malá část lidu, „ostatek“, Jej přijme, jak můžeme soudit z míst jako Matouš 15,22; 20,30; 21,9; Marek 15,43 a jiných. Ale největší část lidu se svými vůdci, farizeji a zákoníky, svého Krále zavrhně.

To znamená, že království nemohlo být zřízeno v očekávané formě. Boží plány tím ale žádným způsobem nejsou zmařeny. Už ve 2. Žalmu čteme, že národy a lidé se postaví proti Pomazanému Hospodinovu a zavrhnou Ho. Tento verš Petr ve Skutcích 4,27-28 vysvětluje takto: „*Vpravdě se jistě sešli proti svatému Synu tvému Ježíšovi, kterého jsi pomazal, Heródes a Pontský Pilát, s pohany a lidem Izraelským, aby učinili to, co ruka tvá a rada tvá předuložila, aby se stalo.*“ Ale potom v 8. Žalmu čteme o Tom, jenž jako Pomazaný a Boží Syn byl zavržen, že jako „*Syn člověka*“ (kvůli utrpení smrti! svr. s Žid. 2,5-9) byl sice maličko ponížen pod anděly, ale potom je korunován slávou a ctí a postaven jako Vládce nad dílem Božích rukou. Na základě Svého tehdejšího zavržení bude jednou panovat nejen jako Král nad Izraelem, nýbrž jako Syn člověka nade vším stvořením. Jak vidíme ze Židům 2,8 a 1. Korintským 15,23-27, nastoupí tuto vládu ale teprve v budoucnosti, totiž v tisíciletém království. Potom bude všechno poddáno pod Jeho nohy; jen Církev, Jeho tělo, z toho bude vyjmuta (Ef. 1,22), neboť ta bude vládnout s Ním.

Nejprve však byl ten zaslíbený Král Izraele zavrženým Králem. Jeho království – i když v jiné formě – nicméně začalo svůj běh. V Matouši 5 – 7 zjevil

Pán charakter tohoto království. V takzvaném „kázání na hoře“ vysvětlil Svým posluchačům, že je neosvobodí od vlády římské okupační moci. Řekl jim, že ve světě, který Jeho nenáviděl a zavrhl, musí trpět každý, kdo s Ním je spojen, a tím smí zjevit charakter svého Krále. Toto smýšlení se odráží v blahoslavenstvích (kapitola 5).

Ale ukázalo se, že lid není ochotný Ho v tom následovat. Židé odmítli obrátit se k Bohu, nechat se pokrtít na odpusťení hříchů, a tím vyznati, že jsou ztracení hříšníci. Lid šel ve svém odporu tak daleko, že jeho duchovní vůdcové připsali divy Pána působení d'ábla (Mat. 12,24). Tím bylo zavržení s konečnou platností prokázanou skutečností.

Opovržení Králem a Jeho zavržení vyvrcholilo po zajetí Pána. Byl od Svého lidu tupen! Krátce předtím Ho přivítali při Jeho vjezdu do Jeruzaléma slovy: „*Hosanna synu Davidovu*“ (Mat. 21,9; Marek 11,9.10; Jan 12,13). O několik málo dní později volal zástup navedených Židů v bezmezné zlosti na Piláta: „*Pryč, prýc s ním, ukřížuj jej!*“ A na udivenou otázku římského místodržícího: „*Krále vašeho ukřížuji?*“ nejvyšší kněží odpověděli: „*Nemáme krále, než císaře.*“ (Jan 19,15) Ani na kříži nedali Pánu Ježíši pokoj. Volali na Něho: „*Jiné zachránil, sám sebe zachránit nemůže. Je králem Izraele, ať nyní sestoupí s kříže, a my v něho uvěříme.*“ (Mat. 27,42 – ČSP)

* * *

5. TAJEMSTVÍ KRÁLOVSTVÍ NEBES

Pán odpovídá na Své zavržení tím, že se nyní ze Své strany od lidu odtahuje. Od 13. kapitoly Matouše se už nezaměstnává Izraelem jako národem. Opouští dům (obraz Izraele) a usedá u moře (obraz národů, srovnej s Iz. 17,12 a Zj. 17,15). V následujících podobenstvích se ukazuje, že Pán nyní už nehledá ovoce v Izraeli, nýbrž začíná rozsévat semeno Božího slova, a to už nejen v Izraeli samotném, nýbrž na pole, tedy do světa (verš 38). To znamená, že Pán dává Svůj lid stranou, aby nyní představil království v naprostě změněné formě. Izrael už nebude jeho středem, kde On by seděl na Daviddově trůnu, nýbrž On jako Král bude zavržen a nepřítomen. Vrátí se do nebe a přenechá království odpovědnosti lidí. Toto království se nyní bude skládat

ze všech lidí z Izraele a národů, kteří ve skutečnosti, anebo jen podle vyznání, přijmou Jím rozsévané semeno Slova.

Ve vysvětlení k úvodnímu podobenství, ve kterém se ještě nemluví o království nebes, řekl Pán významná slova: „**Vám dáno jest znáti tajemství království nebes, ale jim není dáno.**“ (verš 11) Pod tajemstvími je v Novém zákoně vždy třeba rozumět zjevení, které do té doby nebylo známé, a také poté, co bylo dáno, je srozumitelné jen těm, kdo vlastní Ducha Božího a nechávají se Jím vést. Rozumíme, že království přijme zvláštní, tajemný charakter poté, co Král byl zavržen. Co si máme myslet o království, které je zřízeno králem a vyvíjí se, avšak jeho král je nepřítomný a reaguje jen zdálky, protože byl vyhnán? V takovém nenormálním království se budou rozvíjet také nenormální poměry, které, pokud nebyly předem zjeveny, nelze předvídat.

Tato tajemství království nebes zjevuje Pán Svým učedníkům v Matouši 13 v podobenstvích. Celkem jich je šest; neboť v prvním podobenství o rozsévači, které tvoří jakýsi úvod, výraz „království nebes“ nenalézáme. Možná to ještě nebylo každému nápadné, že kromě těch šesti zde zmíněných jsou v Matoušově evangeliu zaznamenány ještě další čtyři podobenství o království nebes, dohromady tedy deset. To je číslo odpovědnosti člověka vůči Bohu. Království je předáno odpovědnosti lidí.

Dále podávám krátké sestavení těchto podobenství:

1. Plevel v poli (13,24-30; vysvětlení ve verších 36-43).
2. Hořčičné zrno (13,31-32).
3. Kvas (13,33).
4. Poklad v poli (13,44).
5. Drahá perla (13,45-46).
6. Síť (13,47-50).
7. Král a nemilosrdný služebník (18,23-35).
8. Hospodář a dělníci na vinici (20,1-16).
9. Svatební hostina (22,1-14).
10. Deset panen (25,1-13).

Apoštolum zůstala i tato sdělení o království nejprve nesrozumitelná, protože jím chybělo porozumění pro zavržení Pána v celém jeho dosahu a s tím spojené zjevení dalšího tajemství, totiž o Boží Církvi (srovnej s Řím. 16,25-

26; Ef. 3,2-11; Kol. 1,25-27; 2,2.3). O něco později, v Matouši 16,13-20, je toto tajemství, **ekklesia**, poprvé konkrétně zmíněno a bezprostředně nato mluví Pán poprvé o Svých utrpeních a smrti.

Zavržení Mesiáše vedlo k tomu, že Jeho království dostalo formu a charakter, které byly prorokům Starého zákona neznámé. Během nepřítomnosti právoplatného Krále bude někdo jiný, kníže tohoto světa (Jan 14,30) a bůh tohoto věku (2. Kor. 4,4), rozsévat svá vlastní zlá semena mezi dobré semeno. Podle zákonů království nebes mělo obojí růst až do žně, do skončení věku. Teprve potom mělo dojít k oddělení plevele od pšenice. Ptáme se, jak je možné, že se Satanovi podařilo vedle Božího díla skrze Jeho Syna, jenž je v podobenství rozsévačem, uvést do tohoto království zlé lidi, kteří tam vlastně nemají co hledat. Ale představme si zemi, jejíž král je ve vyhnanství, protože největší část jeho lidu ho nechce. V této zemi je jistě nějaký počet věrných přívrženců, kteří mají zármutek z toho, že jejich král tam není; ale vedle toho stojí královi protivníci, kteří přece také patří do tohoto okruhu a pod vedením protikrále dávají této zemi zcela jiný ráz. Tak tomu je s královstvím nebes. Ačkoli Pán, jak jsme viděli, přesně vyznačil cestu, která vede přes pokání a víru, vloudilo se mnoho lidí, kteří sice mají vnější znaky, vyznání k Pánu, chybí jim však život z Boha. Poznamenáváme ještě, že zde je velmi jasný rozdíl mezi královstvím nebes a Boží Církví: V království Pán říká: „*Nechte, ať obojí spolu roste až do žně. A v čas žně dím žencům: Vytrhejte nejprv plevel a svažte jej v snopky k spálení, ale pšenici shromažďte do stodoly mé.*“ (Mat. 13,30) Ale u Boží Církve čteme: „*Vyvrzte tedy toho zlého sami ze sebe.*“ (1. Kor. 5,13)

Ve druhém podobenství o království nebes je nám ukázáno, jak se z malých začátků na této zemi vytváří něco velikého, co bude vykonávat velkou moc a veliký vliv. Kromě toho bude strom, který se vytváří z hořčičného zrna, obydlim pro „ptáky“, kteří, jak vidíme z veršů 4 a 19, jsou obrazem d'ábla a jeho vyslanců. Satan bydlí v tomto království!

Třetí podobenství ukazuje více na vnitřní vývoj království. I působení kvasu je navenek neviditelné. Je to obraz zlého, zvláště vzhledem k učení (srovnej s kap. 16,11-12). Jaká rozmanitost zlých a falešných učení se v průběhu staletí ukázala v lůnu křesťanství, počínaje návratem k židovství na začátku, až k čistému ateismu našich dnů!

Po tomto podobenství se Pán opět vrací od moře, ke kterému na začátku kapitoly vyšel, do domu, a tam mluví tři následující podobenství. To je důležité, neboť tato podobenství tvoří zvláštní skupinu, které zástup venku nemohl rozumět. Tato tajemství se týkají jen „rodiny“, a proto Pán povolává učedníky do domu.

Poklad v poli je **skrytý**. Pole je svět (verš 38) a kupec je Boží Syn, který se vzdal Svých práv, aby hříšníky umyl ve Své krvi a smířil je s Bohem. Získal svět, aby vlastnil pro sebe tak drahý poklad. „*Jako jsi dal jemu moc nad každým člověkem, aby těm všechném, které jsi dal jemu, život věčný dal.*“ (Jan 17,2)

Tato myšlenka je ještě dále rozvinuta v pátém podobenství o drahé perle, neboť zde je krása a cena pokladu jakoby blíže osvětlena. Vidíme jednotu a slávu Církve v očích Krista.

Nakonec je vše zakončeno podobenstvím o síti. Rybáři jsou lidé, a ryby nejen chytají do sítě, která je obrazem zvěstovaného evangelia, nýbrž sbírají je také do nádob, tj. shromažďují věřící podle Božích myšlenek. Později následující oddělování zlých od spravedlivých je pak jiná činnost, která není vykonávána rybáři, nýbrž anděly.

Podobenství o nemilosrdném služebníkovi v 18. kapitole nám pak ukazuje jinou stránku království nebes. Služebník s dluhem 10000 hřiven představuje Židy, kteří svou vinu přivedli zavržením Mesiáše na nejvyšší míru. A místo přijetí Boží nabídky milosti pro svoji vlastní záchrannu, dělali nadto ještě všechno, aby zabránili šíření evangelia mezi národy (srovnej se Sk. 22,22-23).

V podobenství o dělnících na vinici vidíme svrchovanost Boží milosti, která stanoví pro dělníky mzdu. Tak budou poslední první a první poslední. Na jedné straně vidíme povzbuzení, které odměna představuje; když však na druhé straně ztratíme z očí zásadu milosti, pak odpověď zní: „*Zdali mi nesluší v mé učiniti, což chci?*“ (Mat. 20,15) Stojíme na půdě milosti, jsme ale povzbuzeni výhledem na slavnou odměnu.

Podobenství o svatební hostině v kapitole 22 ukazuje Boží plán, aby Svého Syna touto slavností poctil. Nejprve byli vyzváni Židé, ti pozvaní. Ale nechťeli. Potom, když bylo vykonáno dílo vykoupení, byli k lidu posláni apoštolové. Ale ani ti nebyli přijati, takže dání Izraela stranou bylo zničením Jeruzaléma s konečnou platností zpečetěno. Teprve potom byly povolány

národy „z rozcestí a cest“. Ale hosté museli být vhodní. Pouhé vyznání na konec nestačí. Když má být Kristus oslaven, musí vše odpovídat Jeho slávě.

Nakonec jsou vyznavači Krista během nepřítomnosti Pána představeni ve 25. kapitole v podobě deseti panen. Zde se jedná o osobní odpovědnost během Jeho nepřítomnosti. Panny měly se svými lampami být svědectvím pro Pána a jejich povoláním bylo vyjít vstříc Pánu. Pět z nich sice mělo lampy vyznání, ale neměly olej Ducha Svatého; byly vyznavači bez života. Půlnoční volání dosáhlo všech, ale nyní se ukázal rozdíl. Pět z nich vchází na svatbu, zbylých pět na to nemá nárok.

* * *

6. KLÍČE KRÁLOVSTVÍ NEBES A KŘEST

V Matouši 16,13-20 mluví Pán o důležitých věcech. Nejprve říká, že Šimon, syn Jonášův, se nyní má jmenovat „Petr“ (= kámen). Ten tak ohnivý, ale také tak slabý Šimon se uvnitř Církve, kterou Pán postaví na sobě samém, Synu živého Boha, té věčné Skále, stane živým kamenem (srovnej s 1. Petra 2,5), jenž spolu s mnoha jinými má tvořit duchovní dům.

Potom Pán Petrovi oznamuje: „*Tobě dám klíče království nebes. A což bys koli svázel na zemi, bude svázáno i na nebi; a což bys koli rozvázal na zemi, bude rozvázáno i na nebi.*“ (Mat. 16,19)

Když vidíme Boží Církev, je zde Pán Ježíš Kristus ten jediný stavějící a Petr je „jen“ jeden kámen. Když ale jde o království nebes, tu Petr tímto úkolem od Pána obdržel velmi důležité místo. Král byl zavržen, proto musí království povstat ve zvláštní formě. Přesto měl On klíče království ve Své ruce, tj. vlastnil nad ním autoritu. Tyto klíče chtěl svěřit Petrovi, který, když Pán opustil zem, otevřel dveře ke království nejprve Židům, a pak národům. Měl v tomto království vykonávat také autoritu, kterou na něho Pán přenesl.

V kapitole 28 vidíme Pána na hoře v Galileji spolu s Jeho učedníky. Už předtím, když se jedná o důležité události ve spojení s královstvím, čteme v kapitole 5,1 a 17,1 o hoře. Zde nyní říká Král učedníkům: „*Dána jest mi všeliká*

moc na nebi i na zemi." (Mat. 28,18) Pak jim dává úkol, aby všechny národy učinili učedníky. Tímto způsobem se člověk dostává do království. Jsou k tomu potřebné dvě věci. Podstatným znakem učedníka je přijetí Božího slova. Kromě toho je zde zmíněn vnější znak, který ukazuje, pod čím autoritu učedník přišel. Každý, kdo přijímá evangelium, musí být pokrtěn ve jméno Otce a Syna a Ducha Svatého. Protože nyní přišlo království v Osobě Krále, je trojjediný Bůh dokonale zjeven, a toto je cesta, jak k Němu na zemi přijít. Zde máme ty klíče království, autoritu nad vnějším přijetím do království.

Jestliže se tedy někdo na zemi chce stát učedníkem Pána a postavit se pod autoritu Krále, musí být pokrtěn. Samaritáni byli pokrtěni, když uvěřili evangeliu o Božím království a jménu Ježíše Krista (Sk. 8,12). V praxi se křest děl většinou ve jméno Ježíše Krista (Sk. 2,38; 10,48; 19,5), tj. zavrženého a zemřelého Pána (srovnej s Rím. 6,3-5).

Křest je vnější, veřejné znamení smyslu a účelu smrti Krista. Křtem uznáváme, že jen ve smrti Krista lze najít odpuštění a život, – neznamená to, že při křtu člověk už má odpuštění a život, i když tomu tak často je. Šimon kouzelník byl pokrtěn, ačkoli neměl „*dílu ani losu v této věci*“ (Sk. 8,21).

Křest nás přivádí ze světa, okruhu moci Satana, a spojuje nás zde na zemi se zemřelým, ale skrze slávu Otce vzkříšeným Kristem, „**abychom** ... v novotě života chodili (nikoli: *protože... v novotě života chodíme*)“ (Rím. 6,4). Tak je křtem vnějším způsobem oblečen Kristus (Gal. 3,27); vnitřně se to děje skrze víru (Rím. 13,14; Ef. 4,24; Kol. 3,9).

Ve Skutcích apoštolů se často vyskytuje myšlenka obmytí nebo odpuštění hříchů skrze křest, která mnohým činí potíže anebo je špatně chápána. Porozumíme jí, když vezmeme ohled na to, že křest má význam jen pro naše místo na zemi. Odpuštění, resp. obmytí se nevtahuje na věčnost – to obdržíme skrze víru, nýbrž na zem (Sk. 2,38; 22,16; srovnej s Janem 20,23).

Použití klíčů království nebes v praxi nalézáme ve Skutcích 2,40-41 u Židů a v kapitole 10,47.48 u národů, a sice skrze kázání a křest. Křest stojí úzce ve spojení s královstvím nebes, které bylo kázáno dvanácti. Pavel, jemuž byla svěřena správa tajemství Církve, říká: „*Neposlal mne Kristus křtíti, ale evangelium kázati.*“ (1. Kor. 1,17; svr. s Rím. 16,25-26; Ef. 1,13)

* * *

7. KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ A KRÁLOVSTVÍ NEBES

Poněvadž je slovo „království“ v Novém zákoně často použito s různými přívlastky, je nutné o tom krátce promluvit. Nejčastěji, totiž více než padesátkrát, se vyskytuje výraz „Boží království“. Na druhém místě stojí „království nebes“ s třiceti dvěma výskyty, a to výlučně v evangeliu podle Matouše; zde nacházíme však království Boží jen pětkrát (6,33; 12,28; 19,24; 21,31.43). Kromě toho je asi patnáctkrát užit výraz „království“ (bez přívlastku), „království Otce“ třikrát, „království Syna člověka“ nebo „mé království“ rovněž třikrát.

Tyto různé výrazy však neukazují na **podstatné** významové rozdíly, nýbrž spíše na různé pohledy, okolnosti nebo okruhy. Nejvšeobecnější a nejobsažnější z těch dvou nejvíce se vyskytujících pojmu je „Boží království“. Jako takové se představuje světu. Židům je více ukazováno ve formě domácnosti jako „království nebes“. Boží království a království nebes znamenají v podstatě totéž, což se ukazuje i v tom, že se v Evangelích objevují často „zaměnitelně“. To vidíme na následujících příkladech.

Království nebes	Království Boží
1. Matouš 5,3	Lukáš 6,20
2. Matouš 4,17	Marek 1,14.15
3. Matouš 8,11	Lukáš 13,28.29
4. Matouš 10,7	Lukáš 9,2
5. Matouš 11,11	Lukáš 7,28
6. Matouš 13,11	Lukáš 8,10; Marek 4,11
7. Matouš 13,31	Lukáš 13,18.19; Marek 4,30.31
8. Matouš 13,33	Lukáš 13,20.21
9. Matouš 18,3	Lukáš 18,17; Marek 10,15
10. Matouš 19,14	Lukáš 18,16; Marek 10,14
11. Matouš 19,23	Lukáš 18,24; Marek 10,23.

Srovnání těchto míst ukazuje, že se jedná o stejně události. Význam je stejný, jen způsob představení se u inspirovaných pisatelů různí.

Jak už bylo řečeno, je výraz „Boží království“ rozsáhlejší. Obsahuje všechny ostatní vyskytující se výrazy, přičemž však důraz často leží na mravních značících tohoto království. Co se hodí na Boží království, hodí se i na království nebes, ačkoli to opačně nemůžeme vždy říci. Když Pán žil na zemi, mohl říci, že království Boží je uprostřed Židů, protože u nich byl On, Král tohoto království (Mat. 12,28; Luk. 17,21). O království nebes toto nemohlo být řečeno, protože začalo teprve zavržením a odchodem Krále.

„Království nebes“ nám naproti tomu ukazuje, že původem vládhoucí moci je nebe. Království je tak viděno v protikladu ke královstvím na zemi; má nebeský charakter, ačkoli je na zemi. Už ve Starém zákoně bylo poukázáno na tuto zvláštnost. „*Hospodin na nebesích utvrdil trůn svůj, a kralování /království/ jeho nade vším panuje.*“ (Žalm 103,19); „*Nebesa panují.*“ (Dan. 4,23)

Království nebes má více než Boží království charakter domácnosti, tj. božsky zřízeného časového období s určitými znaky, které je rozlišují od jiných. Přitom je třeba rozlišovat dva aspekty: na jedné straně neviditelnou Boží vládu v přítomné době; na druhé straně viditelnou vládu Krista v tisíciletém království. V obou případech jde o vykonávání moci vycházející z nebe, a proto jméno království nebes.

Další zvláštností je, že království v této formě je představeno židovskému národu. Výraz se vykytuje jen v Evangeliu podle Matouše, které, jak známo, v prvé řadě představuje Židům jejich Mesiáše, a proto má více židovský charakter. To však neznamená, že království nebes se omezuje jen na Židy, jak se často chybně usuzuje. Jak jsme viděli s pomocí podobenství o království nebes, neomezuje se dnes nikterak na Židy, nýbrž rozšiřuje se na všechny země, v nichž bylo kázáno evangelium, semeno Slova.

Je však snadno pochopitelné, proč království je právě Židům představováno jako království nebes. Židé čekali na pozemské království, a to právem. Ale naděje většiny z nich se omezovala výlučně na vládu vnějšího blahobytu, skrze kterou by mělo také dojít k osvobození od nenáviděného jha cizozemských utlačovatelů. A zaslíbený Král byl nejen Muž z Davidova domu, tedy člověk, nýbrž sám Boží Syn. Proto se tímto výrazem také ukazovalo, že pozemské království požehnání a pokoje povstane, ale bude v něm vládnout Mesiáš, který přišel z nebe.

Další označení království:

Na různých místech je království ukázáno jako království Syna, resp. Krista. V Matouši 13,41 a 16,28 mluví Pán sám o „*království Syna člověka*“. Jak jsme

už viděli, zavržený Mesiáš obdržel tento titul „Syn člověka“, a jako takový bude jednou vládnout nejen nad Izraelem, nýbrž nad celým stvořením. Pán sám nazývá to království vícekrát „mým královstvím“ (Luk. 22,29.30; Jan 18,36), a tak je nazývají i některí z Jeho současníků (srovnej s Mat. 20,21; Luk. 23,42). V těchto případech se asi vždy jedná o budoucí tisícileté království, kdy Kristus bude sedět na Svém trůnu a bude vládnout nad světem. V Epištolách nalézáme následující místa: Ef. 5,5 (království Kristovo a Boží), 2. Tim. 4,1 (Jeho království), 2. Pet. 1,11 (věčné království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista) a Kol. 1,13 (království Syna Jeho lásky). S výjimkou posledního místa se také zde jedná o budoucnost, tj. o tisícileté království. Ale adresáti Dopisů (a my s nimi) stojí ke Králi v mnohem niternějším poměru než izraelský národ. To se ukazuje také v použitých výrazech. O tom budeme ještě pojednávat.

Také pojem „království Otce“ (Mat. 6,10; Luk. 11,2: tvé království; Mat. 13,43: království jejich Otce; Mat. 26,29: království mého Otce) se vztahuje na tisícileté království, a sice na nebeskou stránku tohoto království.

Jak království Syna, tak i království Otce jsou ukázána jen věřícím jako výsadou obdařenému okruhu, nikoli židovskému lidu či národům. Pán ve Své milosti a lásce zjevuje těm Svým slávu a velikost vlády, kterou od Otce obdrží v tisíciletém království. Na ní budou mít nebeští svatí zvláštním způsobem podíl.

* * *

8. ROZDÍL MEZI KRÁLOVSTVÍM A CÍRKVÍ

S použitím deseti podobenství o království nebes jsme viděli tu novou, ta-jemnou, prorokům Starého zákona neznámou a učedníkům nejprve nepochopitelnou formu království, která vznikla zavržením Krista Židy. Avšak především ve čtvrtém a pátém podobenství (o pokladu v poli a o drahé perle) jsme viděli, že království obsahuje něco, co je pro Boha velmi vzácné: Církev.

Boží Církev, jak je zjevená v Novém zákoně, je cenným jádrem království! Království je v určitém smyslu jakoby zed', která obklopuje Církev. V nynější době každý, kdo se jmeneuje křesťan, patří ke království. Ale jen ten, kdo je znovuzrozen a obdržel Ducha Svatého, patří k Církvi. Každý úd na těle Krista je poddaným v království. V tom prvním smyslu zná Krista jako Hlavu, ve druhém jako svého Pána a jako svého Krále. To druhé je vztah autority, zatím co to první představuje mnohem užší životní spojení. Ale v Božích myšlenkách má obojí své místo.

Tak můžeme rozumět tomu, že Pán po Svém vzkříšení mluvil se Svými učedníky o věcech, které se týkaly Božího království (Sk. 1,3), že Pavel kázal toto Boží království (Sk. 19,8; 20,25; 28,31) a že také evangelista Filip zvěstoval evangelium Božího království a o jménu Ježíše Krista (Sk. 8,12), neboť v naší době království zahrnuje také Církev. Pavel proto nazývá své spolupracovníky v díle Páně „*pomocníky v království Božím*“ (Kol. 4,11). Je nápadné, ale ne udivující, že právě ve Skutcích zaujímá království Boží takový široký prostor v kázání Božích služebníků. Židé, jimž bylo radostné poselství vždy nejprve přinášeno, přece čekali na toto království. Ale v kázání musela nyní být předložena také utrpení, která přišla na Krista, a následující slávy. Pavlovi by nepřišlo na mysl, aby království zanedbával, anebo dokonce přecházel, protože nyní byla dána nová, dále jdoucí zjevení milosti o Kristu a o Církvi. Žel, že dnes království Boží má ve zvěstování už sotva nějaké místo. Vždyť zahrnuje pro křesťana nejen budoucí věci. Jak pohled na ně, tak i na milost je tímto nedostatkem zakalen. Pro Židy bylo očekávání království něčím dobré známým. To nemělo být zatlačeno křesťanstvím – ačkoli ono zná slavnější, nebeské věci. Naopak by věřící nyní měl být v stavu se více těšit z požehnání spojených s Božím královstvím a lépe rozumět zásadám tohoto království, poněvadž může mít více porozumění a zná také nebeskou stránku tohoto království. Sdělením o Božím království můžeme lépe rozumět, protože vírou ve smířčí dílo Pána na kříži máme hlubší náhled do jeho základů.

V Božím království je potřebná známost Jeho myšlenek a poddání se pod Jeho vůli. Korintským, kteří byli tak velmi zaměstnáni dary, které jim byly propůjčeny, musí apoštol říci: „*Nezáleží v řeči království Boží, ale v moci.*“ (1. Kor. 4,20) V Římě byl mezi věřícími spor o jedení určitých pokrmů. Pavel jim proto připomíná, že Boží království není jedení a pití, nýbrž **spravedlnost a pokoj** a radost v Duchu Svatém (Řím. 14,17). Tato dvě slova: „Spravedlnost“ a „pokoj“ nacházíme také v Židům 7,2. Tam je nám představen **král spravedlnosti a pokoji**. Je jím kněz – král Melchisedech, který vyšel naproti

Abrahamovi, vracejícímu se z bitvy králů, a potom mu požehnal. Melchisedech je předobrazem Toho, jenž se stal „*podle řádu Melchisedechova nejvyšším knězem na věky*“ (Židům 6,20). Plné naplnění tohoto předobrazu bude sice viditelné teprve v tisíciletém království, když Pán bude vládnout jako Král spravedlnosti a pokoje, a všem národům dá podíl na Svém požehnání. Ale základ pro to položil na Golgotě (Žid. 2,17), když zjevil Boží spravedlnost a učinil pokoj skrze krev Svého kříže (srv. s Rím. 3,21-26 a Kol. 1,20). „*Spravedlnost a pokoj si daly políbení*“ (přel.), zpívali synové Chóre v Žalmu 85,11 vzhledem k požehnáním království, kdy Izrael bude osvobozen a obnoven. My jsme však už nyní ospravedlněni z víry a máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Není to vzácná myšlenka, že my **nyní** smíme sloužit tomu pravému Králi spravedlnosti a pokoje a že On, jenž nám dal spravedlnost a pokoj, nám také dává radost v Duchu Svatém (jako Melchisedech kromě chleba přinesl také **víno**), když jsme jako Abraham vítězí? Ano, my se nacházíme v království, v němž vládne milost skrze spravedlnost k věčnému životu.

Ještě sice není doba, abychom s Ním vládli. Korintští museli být v tomto směru poučeni, protože v opomenutí svého povolání vládli bez apoštola. Napsal jim proto, že by sice chtěl, aby vládli, to znamená, aby přišel čas tisíciletého království, „*abychom i my spolu s vámi kralovali*“ (1. Kor. 4,8). Avšak v době zavržení Krále zde pro Jeho následovníky může být jen soužení, ale ne vládnutí (srv. se Sk. 14,22; 2. Tes. 1,5; 2. Tim. 2,12). Avšak také tato doba jednou skončí; potom s Ním budou vládnout všichni ti Jeho, kteří nyní vytrvají.

Potom také nastoupíme své dědictví s Pánem (Ef. 1,11.18). Dědictvím oslaněného Syna člověka je vláda nad celým stvořením. Toto dědictví smíme s Ním sdílet. Když se stal člověkem, vzdal se všech sláv, které byly Jeho ve spojení se stvořením; ale získal si je jako Syn člověka, a nyní je s námi, Božími dětmi, sdílí. To bude potom, když se zjedíme spolu s Ním, abychom nastoupili vládu, viditelné před celým světem (2. Tes. 1,5-10; srv. s Janem 17,22). Apoštol Pavel se vždy snažil poukazovat na důležité předpoklady, které musejí být splněny, aby bylo možné mít podíl na tomto dědictví. Vyslovuje vážná napomenutí: „*Zdaliž nevíte, že nespravedliví dědictví království Božího nedosáhnou? Nemylte se, ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani měkci, ani samcoložníci, ani zloději, ani lakovci, ani opilci, ani zlolejci, ani dráči dědictví království Božího nedojdou.*“ (1. Kor. 6,9-10, srv. s Gal. 5,21; Ef. 5,5)

Ale synové Boží, jako takoví, které On pro sebe předurčil k synovství (Ef. 1,5), mají dědictví mimo stvoření v domě Otce. Otec sám nás uschopnil k podílu na dědictví svatých ve světle. Zachránil nás z moci temnosti a přenesl nás do království Syna Své lásky (Kol. 1,12-13). Synovství, nejvyšší podíl, který nějaký člověk může od Boha obdržet, nás uschopňuje jednou v domě Otce vidět slávu věčného Syna (Jan 17,24).

V čem nyní spočívá rozdíl mezi Božím královstvím a Boží Církví? Jak jsme viděli, pojem „Boží království“ označuje okruh Boží vlády ve stvoření, který začal, když Pán Ježíš, Král tohoto království, dlel na zemi. Toto království trvá nyní během nepřítomnosti zavrženého Krále, a proto přijalo odchylnou formu. Své veřejné a slavné dokonání najde zde na zemi během tisíciletého Kristova království pokoje.

Boží Církev je naproti tomu nebeský organismus, její naděje není obrácena k této zemi, nýbrž k domu Otce. Kristus, Král království, je Hlavou těla, Církve, a Ženich Nevěsty. Jednou je v Novém zákoně výraz „království“ použit také speciálně vzhledem k věřícím, kteří patří k Církvi. V Koloském 1,13 čteme: „... který nás zachránil z moci temnosti a přenesl do království Syna své lásky...“ Toto království je charakterizováno vztahem Syna k Otci a obráceně: láskou. To nám ukazuje, jaký charakter pro nás dnes toto „království“ nese, a ukazuje nám to, do jaké blízkosti jsme byli k Bohu přivedeni.

Viděli jsme, že Církev se v nynější době nalézá uvnitř Božího království. Ale ne každý, kdo patří ke království, patří k Církvi! Můžeme říci, že království, jak se dnes ukazuje, souhlasí svým rozsahem s křesťanstvem (dle jména).

Další rozdíl je v trvání království (v protikladu k Církvi). Království Boží začalo, když Pán jako právoplatný, zaslíbený Král, byl na zemi, a bude trvat až do konce tisíciletého království. Církev však začala ve dni Letnic a zůstane na zemi až do svého uchvácení, ke kterému dojde nejméně sedm let před začátkem království pokoje.

* * *

9. TISÍCILETÉ KRÁLOVSTVÍ POKOJE

Pohleďme nyní ještě do budoucnosti království, jak je vylíčena v Božím slově. Zřízení království ve slávě bude předcházet doba přípravy, která začne po vychvácení Církve.

Nutné předpoklady pro to jsou již viditelné, např. návrat dvou pokolení a založení státu Izraele v roce 1948. Na naplnění čeká ještě proroctví, že opět povstane západoevropská říše ve formě státního spolku deseti zemí (Dan. 2,40-43; 7,7; Zj. 13,1-4). Zkáza vyznávajícího křesťanstva, která už dnes nabyla hrozných forem, dosáhne v „Babylonu“ svého vrcholu: „Babylon“ bude v římské říši nejprve chráněn, ale potom bude zničen (2. Tes. 2,6.7; Zj. 17,1-6.16).

Satan bude svržen z nebe na zem (Zj. 12,7-12) a povede římskou říši s její hlavou, tou první „šelmu“ ke vzpouře proti Bohu (Zj. 13,1-10). Antikrist, druhá „šelma“ ze Zjevení 13, se stane duchovním vůdcem Židů a pohanů proti Bohu (Zj. 13,11-18; Dan. 11,36-39).

Král severu, posilněn nějakou jinou mocností – pravděpodobně Ruskem – napadne Izrael a antikrista (Dan. 11,40; 8,23 a dále) a po vítězství potáhne dálé do Egypta. Antikrist, který utekl před králem severu, se vrátí do Izraele spolu se svým spojencem, vládcem římské říše. Ale pak vyslyší Pán volání ostatku a sestoupí z nebe, zničí vojska a oba vůdce zaživa uvrhne do pekla (Zj. 19,11-21). Také král severu bude zničen (Dan. 11,45).

Když potom i sousední národy obdrží svůj soud a deset pokolení se jako ostatek vrátí do Izraele, bude se konat soud živých, popsaný v Matouši 25,31-46. Tím je urovnána cesta k tisíciletému království. Satan je svázán a všechn odpor proti Pánu Ježíši odstraněn. Na vládě pokoje Pána se bude podílet Církev a všichni nebeští svatí. Na zemi se bude Izrael a národy těšit nikdy nepoznanému období blahobytu, pokoje, spravedlnosti a práva. Pak bude Pán vládnout nejen jako Mesiáš (2. Žalm) nad Svým lidem Izraelem, nýbrž i jako zavržený, ale Bohem vyvýšený Syn člověka nad dílem Božích rukou (8. Žalm).

Jaký to bude rozdíl proti dnešní době! Stále více poznáváme, jak se sobectví člověka zjevuje v násilnosti, bezohlednosti, sebeoslavení, ale také v následcích těchto vlastností: osamění, izolaci a bezmocnosti. Nadbytek a bohatství některých území stojí proti chudobě a nouzi jiných částí této země. Nenávist

a válka táhnou lidi bez Boha pod Satanovým vedením stále hlouběji do býdy. A jak se Satanova zlost teprve rozvine, když bude svržen na zem a bude vědět, že má málo času!

V království pokoje se ale lidé, kteří budou žít pod vládou Krále, budou těšit ze všeho toho, čeho se lidstvo po staletí snažilo dosáhnout: pokoje, spravedlnosti, štěstí, blahobytu, zdraví a dlouhého života. Kristus utíší hlubokou, naléhavou touhu člověka od vyhnání Adama a Evy ze zahrady Eden (Řím. 8,19-22). Tuto blaženosť, která bude na zemi vládnout pod panováním Krista, popisují nesčetná místa, zvláště starozákonné proroci (Iz. 2,4; 11,6-9; Zj. 20,1-6; 1. Kor. 15,24-27).

Církev je nám v této době představena ve Zjevení 21,9-22,5 jako nový Jeruzalém. Je nebeskou součástí království. V Novém zákoně vícekrát čteme, že věřící, kteří patří k Boží Církvi, budou vládnout s Pánem (2. Tes. 1,5; 2. Tim. 4,1.18; Žid. 12,28; 2. Tim. 2,12; Zj. 2,26.27; 3,21; Zj. 20,6; 22,5). Ve Zjevení 21,11 čteme, že město má slávu Boží, a ve verši 23, že „*sláva Boží je osvěcuje a svíce /lampa/ jeho jest Beránek*“. V nebeském Jeruzalémě v tisíciletém království už není mezi Bohem a Jeho lidem žádné rozdělení. V jeho světle se budou procházet národy. Bude nástrojem požehnání pro zem.

Satan však bude ještě jednou propuštěn a bude svádět lidi na celém světě (Zj. 20,7.8). Poté co tito obdrží soud, nebe a země se v ohni rozpustí a prvky se rozplynou v žáru. Kristus bude ještě jednou sedět na trůnu soudu, na velkém bílém trůnu, aby soudil lidi, kteří zemřeli ve svých hříších (Zj. 20,11-15). Budou vzkříšeni, souzeni podle svých skutků, odsouzeni a pro věčnost uvrženi do jezera ohně. I smrt a Hádes tam najdou svůj věčný podíl.

Pak Bůh stvoří nové nebe a novou zemi (2. Pet. 3,13; Zj. 21,1). Všechny věci budou potom s Bohem smířeny a se všemi vykoupenými budou v plné harmonii s Ním (Jan 1,29; Kol. 1,20). Jeho svatosti a lásce už nebude nic stát v cestě. To znamená věčnou, nezkalenou blaženosť.

Syn potom předá království Bohu a Otci, když „*vyprázdní /odstraní/ všeliké knížatstvo i všelikou vrchnost i moc*“ (1. Kor. 15,24-28).

Bůh bude všechno ve všem.

